

Tal dia
com
avui fa...



1
any

La diagnosi d'Iceta. Pocs dies després de les conferències de Mas i Junqueras, el líder del PSC es mostra convençut que la majoria de catalans no volen la independència.

10
anys

L'augment de les denúncies per Internet. El desplegament dels Mossos d'Esquadra permet arribar a la xifra rècord de 549 ciberdenúncies a Barcelona.

20
anys

L'Espanyol enfonsa el Real Madrid. L'equip català s'imposa per 3 a 1 i fa retrocedir els de Jorge Valdano a la setena posició de la classificació.

Un sofà a la riba

Josep M.
Fonalleras



Anselment

Vaig conèixer Monika Anselment com a traductora del català a l'alemany. És una dona discreta i més aviat tímida, riallera i tenaç, i amb una incontenible energia interior que ella aboca a la literatura i també a l'art. Fa temps, més de vint anys, que treballa sobre la recreació de l'imaginari bèl·lic que ofereixen els mitjans de comunicació, sobretot les televisions. Recordo la seva instal·lació *That's what we see from Palestine – daily fresh at dinnertime* o "Per sopar, cada dia, un plat fresc de Palestina", a partir de la segona Intifada. Anselment incidia sobre les imatges que els telenotícies oferien del conflicte: comitives de gent amb ràbia i dolor mentre enterraven els seus morts. No res de les arrels de la confrontació ni de les causes que van animar aquella

Reflecteix tant l'estupor de la mirada occidental com la tergiversació de la realitat

revolta. Només taüts i plors i crits. Ara, aquella seva obra i unes quantes més omplen les sales del Museu de l'Empordà, de Figueres, i del Museu Memorial de l'Exili, a la Jonquera, amb el títol genèric de *Fern Sehen. Com podem imaginar-nos un lloc sense ser-hi?* Fern és tele i *sehen* és visió, i aquesta compilació de les observacions de l'artista (sobre l'Iraq, Síria, Palestina, Guantánamo, les primaveres àrabs, la captura i execució de Ben Laden, les onades migratòries i de refugiats) ens acosten a descobrir com és (i com es manipula) la percepció que tenim de la llunyania mentre, còmodament, observem el món des del sofà de casa.

En el discurs d'Anselment es reflecteix tant l'estupor de la mirada occidental com la tergiversació de la realitat, el relat que se'ns imposa i que ens fa veure una guerra com un joc d'artifici (fins i tot bell) o com un retrat del caos generat pels insurrectes, en funció dels interessos dominants. Hi ha detalls apassionants, en aquesta recerca. Ens permet observar el que ens empassem cada dia amb els ulls de la distància i el dubte sistemàtic. Ens obliga a entrar al cor de la devastació, no solament física sinó moral.



LA
PUNXA
D'EN
JAP



Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous Edat d'or



Manuel
Cuyàs

Al seu llibre 'Memòries d'un segle d'or', Joan Triadú parla d'una "època daurada de Mataró". La situa al 1949, quan ell va assistir a un homenatge a Josep Punsola, poeta molt estimat i estimable que acabava de morir, molt jove. L'acte el van preparar –evoca Triadú deixant-se alguns noms– Esteve Albert, Joan Mas, Josep Reniu, Enric Fité, Lluís Terri i Elisard Sala. Diu Triadú: "Amb el teatre ple de gom a gom, em van demanar que fes un parlament. M'hi vaig deixar anar, endut per un públic entusiasta, que no semblava que fóssim en aquell moment." En "aquell moment" feia només deu anys de la fi de la guerra civil, i Punsola, poeta catalanista, havia lluitat en

el bàndol republicà. Triadú es pregunta: "On era el delegat governatiu?" Explica que els mateixos activistes van organitzar el 1952 un gran homenatge a Cinto Verdaguier amb motiu dels cinquanta anys de la seva mort. Una efemèride que "a Barcelona a penes va tenir repercussió".

aficionat a remenar premsa antiga i a la història local. Es titula *100 caricatures del dibuixant Manuel Cuyàs i Duran al periòdic 'Mataró', 1948-1953*. El dibuixant és el meu pare, però ara deixarem això de banda perquè el que m'interessa és el text amb què Masriera acompanya la reproducció de les caricatures, tan ben feta. Ens hem de situar un any abans de la visita de Triadú. El 1948 se celebrava el

ofendre, es van sentir humiliats, i un acte que hauria estat purament folklòric, i que es va acabar "tolerant", es va polititzar. Aquí cal situar el punt inicial de l'oposició al règim a Mataró, almenys de manera ober-

Cuyàs

ANTHONY GARNER

centenari del primer tren de la Península, que va cobrir la distància entre Barcelona i Mataró, i un grup de matoronins ho van voler celebrar. No s'esperaven que l'autoritat els ho dificultés aduint que el primer tren va anar de Madrid a Aranjuez, el 1851. Els matoronins es van

ta i massiva. Aquí, també, la consolidació del grup de gent que Triadú enumera, i de molts més, i una primera reconciliació entre vencedors i vençuts. Un cop aquests efectius es van haver vist les orelles, i esquivant el "delegat governatiu" quan podien, vindrien els homenatges a Punsola, a Verdaguier, la creació del Racó d'en Terri, el Cineclub, el teatre independent... La humiliació és un gran combustible, què els haig de dir. Les caricatures presenten els protagonistes d'aquella "època daurada". En Triadú i tots els altres són clavats.